

יומן אישי

מגישה: פולי וויינבלט

28.09.2025

היום זה היום, היום זה תום המלחמה, היום זה היום בו מחזירים לי את איתי, איתי צ'וק הקטן והמתוק שכבר שנתיים בשבי. התכוננו ליום הזה שבועות על גבי שבועות ועדיין, אין אדם היכול לתאר במילים את מה שחשתי כאשר סוף סוף ראיתי את איתי שלי. הוא היה כחוש ומורעב, מלא סימנים כחולים ועם בגדים מרופטים, אבל כל זה לא משנה כי הוא סוף סוף חזר. הדמעות התפרצו בין רגע, באותו רגע נדרתי נדר בליבי שלעולם לא אתן לו לחמוק מידי, לעולם לא אתן לא להיפגע. רצתי אליו עם חיבוק ענק ועטפתי אותו בזרועותיי כאילו זה מה שיגן עליו מפני הכל. זה היה הרגע המאושר בחיי.

25.10.2025

יומני היקר, הרבה זמן לא כתבתי לך, אך מחר יום הולדתי והרגשתי שמיין הראוי שאכתוב לך. זוכר את ימי ההולדת הקודמים שלי? בזמן המלחמה, כאשר אחי היה חטוף וביליתי יום אחר יום בבכי, צופה בחדשות, משתוקקת לראות את שמו באחת הרשימות, נואשת למידע, האם הוא חי או מת? האם מאכילים את אחי הקטן? אולי מתעללים בו? אך לפני שבוע הוא סוף סוף חזר, כחוש ורעב, עם יותר סימנים כחולים ממה שניתן לספור. כשאני כותבת לך כאן, הדמעות מתפרצות, עבר כבר שבוע ואיתי הקטן שלי בבית, ישן טוב, שבע, חבלותיו התרפאו, אך נפשו, וכך גם נפשי לא נרפאו ואין לדעת אם יתרפאו אי פעם. אבל למרות הכל, זהו יום הולדתי מחר, ואני סוף סוף זוכה לחגוג אותו עם אחי הקטן. החלטתי שמחר אעמיד פני שמחה, ואולי בסוף באמת אהיה מאושרת. חברותי הציעו לי לחגוג יחדיו אך אחרי שאת ימי ההולדת הקודמים שלי ביליתי לבד, אני לא מתכוונת ללכת לשום מקום ללא איתי שלי.

26.10.2025

הלכתי לחגוג עם איתי, ומזה זמן מה חשתי מאושרת באמת ובתמים, נגמרה המלחמה, איתי בריא ובבית וכל משפחתי בריאה ושלמה, הגיע הזמן להתחלה של תקופה חדשה, תקופה של נחת, רוגע, שקט ושלווה.

הלכנו לחגוג במסעדה, רק אני ואיתי. ודיברנו ארוכות, על המלחמה, על הפלייסטיישן החדש שאיתי רצה ועל החיים בכלל. כאשר חזרנו הביתה החלטתי שהגיע הזמן לחזור לשגרה, טובה ומבורכת, בשבילי, אבל גם בשביל איתי, ובשביל כל אלה שמתו למעני ולמען המדינה.

27.10.2025

לחשוב על ימי ההולדת הקודמים שלי משאיר אותי עם תחושות של חרדה וכאב. עם סיום המלחמה, ימי ההולדת הקודמים נשארו כזיכרון עצוב בערפל, אולם את יום ההולדת הזה, החלטתי להשאיר כזיכרון טוב ושמח, זיכרון שנעים לחשוב עליו ולראותו על דף. חוויית החגיגה עם איתי במסעדה הייתה כמו פתיחת עמוד חדש בחיי. שוב הרגשתי שמחה בליבי, את הרצון לחיות, שחסר בליבי זמן רב. חלף זמן קצר מאז שחגגנו ואני מבינה שהחוזק שבי להמשיך להילחם היה יותר גדול מקודם, המלחמה גזלה ממני כל כך הרבה, לכן אני חייבת להילחם, עבור מה שנשאר. מתחילת המלחמה, רק עצב נשפך יחד עם הדיו בתוכך, יומני היקר, אך עכשיו הגיע הזמן לכתוב על התחלה חדשה, התחלה של שלווה ואושר. החלטתי לחזור לשגרה, להקדיש זמן להנות מהחיים אחרי שבמשך כל כך הרבה זמן הם היו מלאים בסבל מר. אני עדיין אחזיק ביומן הזה כדי לשמור על קשר עם המציאות הקשה שחלפה, אך עם זאת, אני מבקשת להתרחק ממנה ככל האפשר. זה הזמן להסתכל קדימה, לחיות וליהנות מהרגעים הטובים והפשוטים. איתי הוא האדם החשוב ביותר בחיי, ואני מחויבת להביא לו רק אושר ואהבה. התחילה תקופה חדשה בחיינו, תקופה בה אבנה חיים חדשים, ללא חרטות, מלאי שאיפות וחלומות שעבור הגשמתם אני אשקיע את כל ליבי ונשמתי.

28.10.2025

היום, מזה זמן רב, הלכתי לבית הספר, כמה אירוני שהדבר שפעם הייתי מתחמקת ממנו בכל מחיר היום מהווה בשבילי מפלט, שגרה. כולם הופתעו למדי כאשר ראו אותי בפעם הראשונה מאז תחילת המלחמה. שלא תבינו לא נכון, השלמתי את החומר, אך לא ראיתי את הטעם בכל המספרים והאותיות אשר שיננתי בזמן שאחי היה בשבי. חברותי דאגו עד מאוד לשלומי ולא השאירו אותי לבד לרגע, זה היה נחמד, במקום לשבת בבית בדאגה מתמדת לאחרים, שפתאום דואגים לך כל כך. אני לא מאמינה שאני אומרת את זה אבל אפילו נהנתי בבית הספר.